

Hoş Geldin Mayıs

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Mayıs 2019

Mevsimin diri olmasını fazlaca önemsemiyorum yine de içimdeki dağlar pek bir endişeli...her an eriyebilirmiş/im.

Yüksündüğüm ne varsa, adımın karaya çalınmasına pek bir müsait.

Nisan'ın son haftasında selam verip de Mayıs'a artık dileyen mevsim dilediği karı bıraksın ya da varsın; içimdeki bir içimlik şiirler solsun.

Solmaya muktedir/im ne de olsa önce içimdeki cafcıflı boşluk akabinde ölümü irdelediğim hazan makamı.

Göğün temposuna uyup düştüm yollara elbette İstanbul'un mavisine vurduğum bir ilkbahar güncesi.

Uzun uzun yürüdüğüm ve kendimi düşünmekten men ettiğim.

İçimdeki apartman pek bir efkırlı ne de olsa ayaklarımın altındaki kaldırım taşları gibi ezemiyorum içimin katlarını bir de katmanlarına ayırdığım ruhum: bir yanım bir çocuk; bir yanım uysal bir vatandaş; bir yanım cebbar bir gölge.

Ne uyumluyum ne de uyumsuz sanırım mutsuzluğun istimlak edildiği iki arada bir derede ben deniz gözlerinde annemin hala kopamadığım dün bölmem.

Hangi çekmecedeymişim hangi resim saklı ise bir de durun misali bir terk edilmişlik.

Kimin kimi terk ettiği değil mevzu bahis olan sadece 49 yıllık hayatımda kendimi terk etme istemime rest çekildiği.

Suluk teni dünlerin solmayan bir yanımda hala pastel düşler solumdaki yangında ilk kurtarılacak iken dün mizacım yarına damga vurması da an meselesi.

Örtülü tuttuğum yüreğim aslında içimdeki dehlizde organlarımı yok sayıp sadece ruhumla dans ettiğim ve azımsanmayacak bir korku ile neşelenmem de oldukça zor gözükürken.

Tebessümlerin sarkıtında eriyen buzullar gibi gözlerimde ç/ağlamayı unutmuş yaşlar ve asık yüzümü de gölgeleyen bir sağanak ve ne zamanki bir dostu rastlayayım yakasını bırakmıyorum yine de yakamdan

düşmeyen batıl sağaltımlar var.

Aşkın hitabesini sunmak ve de... sanırım bunun da izahı yok ne de olsa aşkta sınıfta kalmışlığımla şapka çıkartırım aşk meleğine.

Ulvi bir farkındalık benimki ne zamanki yolum aşka düşse asla haberdar etmediğim ve yansıttığım bir iklim aşkın hadiselerde hadis niteliğinde illa ki İlahi Aşkın dolaylarında ağlaya ağlaya Rabbime sarıldığım.

Pek bir göreceli şimdiki aşıklar aslında dün de kalmışlığımla ben artık neye tekabül ediyorsam.

Büyümediğim gün gibi aşık ve büyüttüğüm acılarımla hayal kırıklarım şimdime ektiğim dünümün de mukozası.

Sahi, mimoza mevsimini mi kaçırdım yoksa ben mi rast gelmedim adanın güzelliklerine ne de olsa tüm mimozalar bir şekilde İstanbul sokaklarında adayı yaşatıyor ve bayağı da oldu adaya gitmediğim yoksa bir aday değil miyim de salkım saçak savuruyorum içimdeki beyitleri ne de olsa ada yollarında bir bekleyenim yok keza başka şehirlerde de sahi ne zaman terk edildik biz? Sevgili İstanbul ve onun ruh ikizi kalabalık yalnızlığımla ben teşrif etmişken hayatın tozlu yollarında sancılı bir İstanbul günlüğü ile irdelediğim satır satır...

Ketum olduğum kadar da çalçeneyim madem... tıpkı İstanbul'un yalnızlığına eşlik eden milyonlar gibi ve benim de milyonlarca kelimem var hali hazırda dudaklarımdan dökülecek belki de ceplerime doldurduğum çatık kaşlı bir fener alayı izahı olmayan bir dürtü ile insanlığımda erdemle sürdürmek adına.

Göreceli mesafelerin varlığına inandığım kadar görkemli sancılara damga vuruyorum işte şiirin kozasında şair bozuntusu kimliğimle artık hala neyi iddia ediyorsam...

Şehre aşık bir çılgınım ve akla zarar içimdeki dans eden yılan ve az sonra kendimde saklı zehirle kendimi sonlandıracağım ve az sonra'nın kehanetine vakıf az evvel dediklerimin de muhasebesini yapıp yanlışımla aradığım yoksa yanlıştın ta kendisi benim de hala elde kalan doğrularımın dokunulmazlığını savunuyorum.

Sitemkar mizaçları insanoğlunun ve takmadığım maskeye minnettarlığımla yanında rahat ettiğim dostlarıma son bir sunum yapacağım işte ve sonra'mı güncelleyip fersah fersah arayacağım kendimi.

Yosun tutan mezar taşlarını da görmezden geliyorum sonra da serinkanlı bir mevta olmanın nasıl bir duygu olacağını düşünüp kocaman bir es veriyorum hayatın onulmazlığında ben aymaz bir sancılı olmanın desturu ile içimdeki mevsimi kıyıyorum binlerce parçaya ve erken batan güneşin ardından bahar günü uzun süren gün ışığına teşekkür ediyorum.

Hidayetin kaçınıcı basamağı ise tırmanmak adına acele ettiğim ve acele etmeyen Huda'nın nezdinde affedilmeyi beklerken ve affedilmesini insanların lakin bir farkla: hakkıyla kulluğun erdemlerine vakıf ve gönül gözüne inandığım insanların.

Bazen aklıma takılıyor kötülerini bile sevebilmek neyin nesi, diye. Kötürüm bir düş mü yoksa yolumuz kötülere düşüp de kıyamet öncesi bir prova yaptığımız yine gördüğümüz eziyet ile yakası açılmadık hangi günah kaldıysa gerisin geri kaçtığımız.

Bir kuytu belki de tek dileğim bir de sonsuz uyku.

Bir kuruntu belki de içimde dilimlediğim ve metazori bir gülümsemeyi dışlayanlara inat hala samimiyetle ve inançla gülümserken.

Aşkı hibe edenler.

Aşkı rezil edenler.

Ve de yüreğini vezir eden dervişlerin yolunda günümüzün de modern dergahında ben çökkün ruhumla ve Allah aşkı ile maneviyatı bir dergah belleyip aklım erdiği gücüm yettiği kadar beşeri olgulara teyakkuzda bulunanlardan kaçıp içimi açtığım Allah dostları.

Zanların pek bir muteber sanıldığı.

Gıybete ise damgasını vuranlar.

Bir de büründüğü rolle herkesi inandırıp aslında içindeki kötüyü ve iblisle olan sözleşmesini Rabbime ihbar ettiğim birkaç zalim demlendiğim kadar derlediğim hayallerimi de ütöleyip içimdeki kırışıklıklar sadece inanç ve sevgi ile düz bir seyir kazanıp da o potların yok sayılacağı ve ben her nasılsa yeryüzünde kırdığım potlarla insanlara bolca malzeme verdiğim hele ki içimdeki yetim ile elimdeki sefil kalem de iş birliği yaptı mı...

D/okunulmazlığım pek bir aşikar...

Önce içimdeki dumura uğrayan umut tekne su alıp da...

Sonra da kozama dadanan kurtçuklar...

Ve sevgimden ödün vermeyip saygıyla yaşadığım ve saygıyla selamladığım insanlık gerçi ben hangi

ölçüme denk düştüğümü bilemezken kestirmeden bir hesapla yüzölçümü yaptığım ve kınalı yapıncak çocuk ruhumla s/alındığım...

Aşkı mezara tıkanlar.

Sevgiyi öldürenler.

Sonra da sevgiden yana dem vuranlar.

Yine de ve yeniden demeyi ve denemeyi şerh düşüp ben peşine düşmüşken güzel insanların ve yanlış anlaşılma ihtimallerini de göz önünde bulundurup, Allah rızası için yaşadığım nasıl ki aşikâr İlahi Aşkın bana deryalar sunduğu ve hala ayakta ve dimdik ilerleyebildiğim gerçi kimine göre bir arpa boyu yol almıyorum ama ve işte alarm çalmaya başladı.

Gitmeliyim şimdilik.

Hoş geldin Mayıs.